

Sygn. akt I ACz 110/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Bohdziewicz (spr.)

Sędziowie: SA Joanna Kurpierz

SO del. Tomasz Ślęzak

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2013 roku w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi powódki o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa L. M.

przeciwko (...) Bankowi (...) w M.

o uchylenie uchwały

zakończoną prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 21 grudnia 2011 r., sygn. akt I C 95/09

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 4 września 2012 r., sygn. akt IC 223/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt I ACz 110/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 4 września 2012 r. Sąd Okręgowy w Częstochowie odrzucił skargę powódki o wznowienie postępowania w sprawie zakończoną prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 21 grudnia 2011 r., sygn. akt I C 95/09. Uzasadniając wydane postanowienie Sąd pierwszej instancji wskazał, że skarżąca, jako podstawę wznowienia postępowania podała nieważność postępowania z uwagi na naruszenie przepisów prawa, co pozbawiło ją możliwości działania (art. 401 pkt. 2 k.p.c.). Wobec powołania się na tę podstawę wznowienia postępowania, 3-miesięczny termin do wniesienia skargi o wznowienia postępowania winien być liczony od dnia, w którym skarżąca dowiedziała się o wyroku (art. 407 § 1 k.p.c.). W niniejszej sprawie powódka dowiedziała się o wyroku w dniu 2 lutego 2012 r., zatem od tego dnia biegł termin do wniesienia skargi, który zakończył się 2 maja 2012 r..

Tymczasem powódka złożyła skargę o wznowienie postępowania w dniu 22 czerwca 2012 r., co dawało podstawę od jej odrzucenia, jako spóźnionej. Postanowienie zostało wydane na podstawie art. 410 § 1 k.p.c..

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez powódkę, która zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia tj. art. 233 §1 w zw. z art. 169 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego materiału dowodowego i przyjęcie, że termin do złożenia skargi o wznowienie postępowania upłynął w dniu 2 maja 2012 r. mimo, że powódka złożyła wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia w sprawie o sygn. I C 95/09 i przez to nie mogła złożyć równocześnie skargi o wznowienie postępowania, gdyż spotkałaby się z zarzutem zawisłości sporu. W związku z tak sformułowanym zarzutem skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powódki nie może odnieść spodziewanego skutku.

Zupełnie pozbawiony podstaw jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., bowiem odnosi się on do oceny wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzanych w sprawie, co ma fundamentalne znaczenie dla poczynienia ustaleń faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia w danej sprawie o dochodzonym żądaniu. Tymczasem Sąd pierwszej instancji na etapie badania przesłanek formalnych dopuszczalności złożenia skargi o wznowienie postępowania musiał ustalić, czy skarga ta została złożona w terminie, co nie ma nic wspólnego z dokonywaniem oceny dowodów. Wniesienie skargi o wznowienie postępowania jest bowiem ograniczone terminem, którego przekroczenie powoduje jej odrzucenie w oparciu o art. 410 § 1 k.p.c.. Przewidziany w art. 407 § 1 k.p.c. trzymiesięczny termin rozpoczyna bieg od dnia, w którym stało się możliwe złożenie skargi, co następuje w dniu uzyskania przez stronę wiadomości o tym, że istnieje określona podstawa do wznowienia postępowania. Przepis ten wprowadza zatem czasowe ograniczenie dopuszczalności skargi w powiązaniu z przyczyną wznowienia. W tym przypadku 3-miesięczny termin liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o wyroku, czyli od 2 lutego 2011 r., co zresztą wyczerpująco wyjaśnił Sąd Okręgowy w motywach zaskarżonego postanowienia. Nie zasługuje na akceptację stanowisko skarżącej, że wobec złożenia przez nią wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, nie mogła wcześniej złożyć skargi o wznowienie postępowania z uwagi na obawę postawienia zarzutu zawisłości sporu. Przede wszystkim brak przepisów uzależniających wniesienie skargi o wznowienie od wyczerpania przez stronę dostępnych dla niej innych środków prawnych zmierzających do wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia, jak również nie ma przepisów, które wprost wykluczałyby wniesienie skargi o wznowienie w przypadku podjęcia starań o wzruszenie orzeczenia w drodze zwyczajnych środków zaskarżenia. Ponadto podkreślenia wymaga, iż zgodnie z art. 172 k.p.c. zgłoszenie wniosku o przywrócenie terminu nie wstrzymuje postępowania w sprawie ani wykonania orzeczenia. W konsekwencji złożenie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku nie przerywa biegu terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Środki te są od siebie niezależne i nie ma podstaw do stosowania do nich art. 199 §1 pkt. 2 k.p.c.. Wobec tego brak jest także podstaw do przyjęcia, że 3-miesięczny termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania winien być liczony dopiero od daty doręczenia powódce postanowienia o odmowie przywrócenia terminu do wniesienia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku tj. od 6 czerwca 2012 r. (jedynie na marginesie należy wskazać, że faktycznie w tym dniu postanowienie o nieuwzględnieniu wniosku powódki zostało ogłoszone na rozprawie). Zatem trafnie Sąd Okręgowy odrzucił skargę powódki, jako spóźnioną, bo wniesioną po upływie 3-miesięcznego terminu od dowiedzenia się przez nią o wydanym wyroku.

Podsumowując powyższe rozważania, należy stwierdzić, iż brak jest uzasadnionych przyczyn do podważenia prawidłowego postanowienia Sądu pierwszej instancji, co skutkuje oddaleniem zażalenia na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c..